
EVEREST

1676

tamadres.com

ELENA FERRANTE

“Napoli Romanları”yla tüm dünyada büyük yankı uyandıran Elena Ferrante, kazandığı üne rağmen gerçek kimliğini gizleyen, müstear isimli bir yazar. Kitapları kırk sekiz dile çevrilen Ferrante'nin Napoli doğumlu olduğu, edebiyat okuduğu, bir süre yazarlıktan başka işler yaparak geçimini sağladığı biliniyor. Elena Ferrante'nin Napoli Dörtlemesi'nin yanı sıra *Belalı Aşk*, *Karanlık Kız* ve *Kumsalda Bir Gece* adlı yapıtları da Everest Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

MERYEM MİNE ÇİLİNGİROĞLU

1977de İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden mezun olduktan sonra yüksek lisans eğitimini aynı üniversitenin İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Duke (Durham, ABD), Yeditepe ve İstanbul Üniversitelerinde İtalyanca Okutmanı olarak çalıştı. Elena Ferrante, Giorgio Agamben, Margaret Mazzantini, Melania G. Mazzucco, Edmondo de Amicis, Italo Calvino ve Eugenio Borgna gibi yazarların kitaplarını çevirdi.

ELENA FERRANTE

SEN GİTTİN GİDELİ

Türkçesi: Meryem Mine Çilingiroğlu

Yayın No 1676
Çağdaş Dünya Edebiyatı 234

Sen Gittin Gideli
Elena Ferrante

Kitabın Özgün Adı: *I giorni dell'abbandono*

Editör: Didem Ünal
İtalyanca aslından çeviren: Meryem Mine Çilingiroğlu
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Veysel Demirel

© 2002, Edizioni e/o
© 2017, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ağustos 2017

ISBN: 978 - 605 - 185 - 178 - 5
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

SEN GİTTİN GİDELİ

tamadres.com

tamadres.com

Bir

Nisan ayında, bir öğle yemeğinden sonra, eşim beni bırakmak istediğini söyledi. Bunu biz sofrayı kaldırırken, çocuklar yan odada her zamanki gibi kavga ederken ve köpek radyatörün yanında mışıl mışıl uyurken yaptı. Bana yorgun, tatminsiz, biraz da aklının karışık olduğu ve belki de korktuğu bir dönemden geçtiğini söyledi. On beş yıllık evliliğimizden, çocuklarımızdan uzun uzadıya konuştu ve onlarda da, bende de tenkit edecek bir şey bulmadığını belirtti. Bana yumuşak seslerin, bir tür fısıltının, onu başka yerlere sürüklediğini anlatırken, sağ eliyle yaptığı ve çocuksu bir mimikle desteklediği aşırıya kaçan el hareketi haricinde, her zamanki sakin tutumunu sergiledi. Sonra her şeyin suçunu üzerine aldı ve beni lavabonun yanında donup kalmış bir halde bırakarak evin kapısını arkasından hafifçe kapattı.

Geceyi, düşünerek ve çift kişilik koca yatakta acıdan kıvrınarak geçirdim. İlişkimizin son dönemleri hakkında ne kadar düşünüp taşınısam da, gerçek anlamda bir kriz yaşandığını gösteren herhangi bir işarete rastlayamıyordum. Onu iyi tanıyordum, dingin hislerin adamı olduğunu ve evin, ailemizdeki ritüellerin onun için vazgeçilmez olduğunu biliyordum. Her şeyden konuşurduk; birbirimize sokulmaktan ve öpüşmekten

hâlâ hoşlanıyorduk ve arada beni katıla katıla güldürecek kadar eğlenceli bir adam olmasını bilirdi. Gerçekten gitmek istiyor olmasına inanamıyordum. Gözü gibi baktığı eşyaları almadığını, hele çocukları bile öpmediğini fark edince, bu gidişin önemli bir şey olmadığına aklım yattı. Kitaplarda söz edilen anlardan, hani bir roman kahramanının, yaşamın olağan dertlerinden birine beklenmedik şekilde, aşırı bir tepkiyle karşılık verdiği anlardan birini yaşıyordu mutlaka.

Hem bu, ilk değildi. Sıkıntı içinde yatakta sağa sola dönerken, zaman ve olaylar birbiri ardına gözümde canlandı. Çok seneler önce, beraberliğimizin henüz altıncı ayındayken, beni öptükten hemen sonra beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ona âşıktım ve sözlerini duyunca damarlarımdaki kanın çekildiğini, tenimin donduğunu hissetmiştim. Üşümüştüm, o gitmişti; Sant'Elmo'nun aşağısındaki taş korkuluğa öylece oturmuş, benim gibi beti benzi atmış şehre, denize uzun uzun bakmıştı. O, bu olaydan beş gün sonra beni mahcup mahcup aramış ve aniden bir boşluk duygusuna kapıldığını söylemiş, benden özür dilemişti. Yüzünün o ifadesi hatırımda kalmış ve uzun süre zihnimde dönüp durmuştu.

Bu ifade, Mario'nun çehresinde, uzun zaman sonra, bundan beş yıl kadar önce gene belirmişti. O zamanlar Politecnico'dan meslektaşı Gina'yla görüşüyorduk. Gina iyi bir aileden geliyordu, akıllı ve kültürlüydü, eşi kısa bir süre önce vefat etmişti, on beş yaşlarında bir kızı vardı. Biz birkaç ay önce Torino'ya taşınmıştık, o da bize nehre bakan güzel bir ev bulmuştu. İlk bakışta şehri sevememiştim, bana fazla metalik gelmişti; ama kısa sürede evin balkonundan mevsimleri seyretmenin güzel olduğunu fark etmiştim. Sonbaharda Valentino'nun yeşilinin sararıp kızardığı, rüzgârla dökülen yaprakların sisli havada uçuştuğu ve Po'nun gri sularında sürüklendiği görülüyordu; ilkbaharda ne-

hirden serin ve canlı bir esinti geliyor ve tomurcuklara, ağaçların dallarına canlılık veriyordu.

Oraya çarçabuk ayak uydurmuştum, anne ile kız çekebileceğim her türlü zorluğu en aza indirmek için elinden geleni yapmış, yolları öğrenmeye yardım etmiş, alışveriş edilecek en iyi dükkânları göstermişlerdi. Ama bu inceliklerin ardındaki niyet belirsizdi. Bana göre Gina fazla cilve yapıyordu ve Mario'ya âşıkta. Zaman zaman Mario'ya "Sevgilin aradı!" diye takılıyordum. Mario belli belirsiz, hoşnutluk içeren bir ifadeyle savunmaya geçiyor ve beraberce gülüyorduk. Bu kadın hayatımıza gitgide daha fazla sızıyordu. Aramadığı gün olmuyordu. Kâh Mario'nun onu bir yerlere götürmesini rica ediyor, kâh kızını Carla'nın yapamadığı bir kimya alıştırmasını bahane ediyor, kâh piyasada olmayan bir kitabı arıyordu.

Öte yandan, Gina herkese eşit derecede cömert davranmasını biliyordu, çocuklara ve bana hediyeler alıyor, kullanmam için arabasını ödünç veriyor ve hafta sonlarını geçirmemiz için sık sık Cherasco yakınlarındaki evinin anahtarlarını veriyordu. Biz bunu seve seve kabul ediyorduk, anne ile kızın birdenbire gelip aile alışkanlıklarımızı altüst etmesi sık yaşadığımız bir şeydi ama gene de orada rahat ediyorduk. Üstelik yapılan bir iyiliğe bir başka iyilikle karşılık vermek gerekirdi ve böylelikle, bu birbiri ardına gelen incelikler elimizi kolumuzu bağlayan bir zincire dönüşmüştü. Mario yavaş yavaş kızın velisi haline gelmiş, vefat etmiş olan babasının yerine hocalarıyla görüşmeye gider olmuştu ve yoğun iş temposu altında ezilmesine karşın, belli bir noktada kendini ona kimya dersi vermek zorunda hissetmişti. Ne yapmalıydı? Bir süreliğine dul kadını gözaltına almaya çalışmıştım, eşimin koluna girmesinden ve kulağına gülerken bir şeyler fısıldamasından gitgide daha fazla rahatsız olmaya başlamıştım. Ama bir gün her şey gözümde açıklık

kazandı. Mutfağın kapısından, ders çalıştıktan sonra, küçük Carla'nın koridorda Mario'yla vedalaşırken, onu yanağı yerine dudaklarından öptüğünü görmüştüm. Aniden annesinden değil de, kızından korkmam gerektiğini anlamıştım. Kız, belki de farkına bile varmaksızın, kimbilir ne zamandır, kıvrım kazanan bedeninin, huzursuz bakışlarının gücünü kocamın üstünde deniyordu; kocam da, gölgelik bir yerden güneşin vurduğu beyaz bir duvara bakar gibi bakıyordu kıza.

Bu konu üzerine tartışmıştık ama sükûnetle. Yüksek sestem, kaba hareketlerden nefret ediyordum. Hislerin gürültü patırtı içinde yaşandığı, teşhir edildiği bir aileden geliyordum ve özellikle de ilk gençlik yıllarımda, Napoli'deki evin bir köşesinde, Salvator Rosa Sokağı'nın trafiğinden bunalıp dilsiz gibi durarak kulaklarımı ellerimle tıkadığımda bile, kendimi fazla yankı uyandıran bir hayatın içinde hissederek ve fazla yırtıcı bir cümleden, bedenim huzursuz bir hareketinden her şeyin bir anda dağılabileceği izlenimine kapılırdım. Bu nedenle az ve düşünerek konuşmayı, hiçbir zaman acele etmemeyi, otobüse yetişmek için bile olsa koşmamayı ve tepkide bulunmam gereken anları olabildiğince şaşkın bakışlar ve belirsiz gülüşlerle doldurmayı öğrenmiştim. İşim de beni ayrıca disipline sokmuştu. Şehrimi bir daha hiç dönmeme niyetiyle bırakmış ve iki yıl boyunca, Roma'da, bir havayolunun reklam ofisinde çalışmıştım. Evlendikten sonra işimi bırakmış ve Mario'yu dünyanın her yerinde, iş için gitmesi gereken her yerde izlemiştim. Yeni yerler, yeni hayat... Değişikliğin yarattığı sıkıntıyı kontrol altına almak için her duygunun içimde patlamasını ve sesin sakin bir yol tutmasını, başkalarına maskara olmamak için sözlerimi boğazıma dizip sabırla beklemeyi kesin olarak öğrenmiştim.

Bu otokontrol, evliliğimizin küçük krizi sırasında da kaçınılmaz olmuştu. Uykusuz geçen uzun geceler boyunca, çocukların